

JOSIP JERAS:

Deklice iz preteklosti.

(Dalje.)

ovorka zavije po dvojno ograjenem prostoru Akropole proti severu, vzhodu in jugu in se ustavi naposled ob znožju aeropaškega griča. Ves čas gleda atenski narod pred seboj mramorna svetišča, ki se blišče v solčnem dnevu. Ta svetišča so: Erehtej s tankim stebriščem, kamor so nesli tenčico za kip Atene; diven Partenon, v katerem je bil ogromen kip boginje iz slonove kosti in zlata, ki ga je izklesal kipar Fidija; čisto blizu Propilej majhno svetišče Zmage kot veličasten vhod v trdnjavo.

Levkipo so spremljali Ksanta in Lizij pod nadzorstvom Deme in Sikima. Dohitela je svojega moža Damoharesa pri bankirju Pazonu, ki je stanoval s svojo ženo Epiharito v hiši, mimo katere se je pomikala povorka. Hiša je stala v najstarejši četrti Aten med aeropaškim gričem in Akropolo. Z balkona, ki je bil redkost grških mest, v prvem nadstropju so gledali povorko, ki se je pomikala sedaj počasi proti Propilejam.

Svečeniki, atleti, otroci, godci, deklice so šli že mimo, ko je nena doma nastalo kričanje sredi Svete ceste. Ljudje so bežali preplašeni na vse strani, in prikazal se je razjarjen vol, ki je divje udarjal z repom v svoje boke in s pripognjeno glavo podiral vse, kar mu je prišlo na pot. V tem trenutku se je pognal v povorko... Ker so ga pikale muhe v nozdrvi, je zdivjal od bolečine in ušel iz povorke.

Levkipa je zaslutila nekaj strašnega... Nagnila se je čez balkonovo ograjo in v tem trenutku je videla, kako je zdivjana žival sredi belo oblečenih deklic podrla Evharito na tla in jo nato sirovo dvignila preko svojih rogov.

Mati se je onesvestila.

Njen mož Damohares se je pognal iz hiše. Toda v sosedni majhni ulici je bil še drugi človek priča tej drami. To je bil suženj Nil, ki je s silno kretnjo prevrnil na straži stoječega skita ter se vrgel pogumno na žival baš v trenutku, ko se je pripravljala nadaljevati svoj divji beg z ubogo deklico Evharito na vratu. Ljudje so se prestrašeni razkropili na vse strani. Nil je zgrabil vola za rogova in ga zvil na tla s svojimi mišičastimi rokami.

Uboga Evharita je bolestno zdihovala. Njena lepa lica so bila bleda od strahu in debele solze so kapljale z njih... Nalahno je vzela Damohares svojo hčerko v roke, medtem ko so govedarji iz povorke zvezali noge živali, ki je divje udarjala na tla s svojimi parklji. In povorka je zopet nadaljevala pot proti Erehteju.

Pri Pazonu so položili Evharito na posteljo. Ni bila težko ranjena, toda bolelo jo je od silnega udara. Ko je mirno spala, je njena mati ihtela ob postelji.

Kriki radosti, petje in mehki glasovi godbe so prihajali od Akropole pole in jo zazibali v sladak sen. Ko je dospel atenski narod na vrh trdnjave, je proslavljal boginjo...

Proti večeru je Evharita odprla oči. Okolo sebe je zagledala Levkipo in Damoharesa, potem Pazona in njegovo ženo Epiharito, poleg Ksante in Lizija Demo, Sikina in Nila.

»Oče,« je izpregovorila, »nočem več, da je Nil še suženj.«

»Nil,« je rekel Damohares, obrnivši se proti njemu, »od zdaj naprej si svoboden, a z jutrišnjim dnevom postaneš upravnik mojega imetja.«

Nil je odgovoril ginjen: »Zeus vsemogočni mi bo gotovo dovolil, da ti podarim nekega dne svoje življenje.«

